

„Lumiina ennustus“

R.K.Topkin © 2018

1.peatükk

Juhus

Mulle aitab! Lähen uputan end sohu!

Lanal oli kõigest kõrini.

Ma lähen! Vot lähen jah!

Aga ta kartis, et olles pärale jõudnud, ei saa ta sellega jälle hakkama. See ei olnud naisel esimene kord kätt oma elu külge panna, nüüd ta juba teadis, kuidas keha alalhoiuinstinkt ohtlikus olukorras tahtest hoolimata vastu võitles.

Lana oli vihane Tanneri, iseenda ja kogu maailma peale ning marssis edasi. Selle asemel et lasta endal lõputusse haletsusse vajuda, eelistas ta olla vihane, sest vihas oli jõudu. Naise keha oli üdini kurnatud, aga eelkõige oli väsinud vaim. Üle-eelmisel ööl oli ta maganud võõras laudas, mis tähendas, et sisuliselt oli ta toime pannud sissemurdmise. Ta ei võtnud sealt midagi, ta oli tahtnud ainult veidi soojemat ja kuivemat magamisaset. Viimastel tundidel ehist koiduni Lanal aga nii suurt edu polnud – ta oli öö läbi püüdnud ajutises isetehtud varjualuses lõket ülal hoida, et vähegi sooja saada. See tähendas paraku, et ka tikud olid nüüd viimсени otsas.

Lana võttis suuna kidurate puude suunas, mis paistsid kaugel üle avara pikliku lagendiku. See võis olla kunagine jõeorg, aga võib-olla oli seal praegugi jõgi. Vaatevälja raamis tihe kõrge mets ning silmapiiril olid läbi uduvine näha lumiste kasukatega mäed. Lana oleks võinud vanduda, et sooni oli veel kilomeetreid, kuna maapind muudkui laskus ning teekond näis lõputu. Selleski ei saanud ta kindel olla, et soo seal üldse olemas on, aga miski neis kängunud tüvedes tundus paljulubav.

Peaasi, et seal piisavalt vett on!

Kohati vaheldusid sulavad lumevaalud udupilvedega, mis liikusid, hajusid ja tihenesid. See kõik ajas Lanat segadusse ja lämmatas tema tahtekindlust viia võetud eesmärk täide. Ta märkas, et ta oli alles poole lagendiku peal. Enda arvates oli ta juba palju kaugemale jõudnud.

See koht on nõiutud! Eks ole! See mul veel puuduski! Miks alati mina? Kas ka mu viimane soov ei või siis täituda?

Ta jätkas jonnakalt teed, aga kui sihtkoht kuidagi lähemale ei tahtnud tulla, haaras teda taas meelega.

Kõik ongi mõtetu! Peab see suremine siis nii pagana keeruline olema?! Ah, ma ei jaksa enam.

Lana oli väsinud ja näljane, lisaks olid tal jalad märjad ja külm pani kõik liigesed valutama. Ta kõndis veel pool tunnikest ja siis oli tal tahtmine maha istuda ning nutta. Mida enam ta kõndis, seda kaugemal tundus oletatav soo olema ja seda enam hakkas enesehaletsus temas maad võtma. Ta soovis, et ei oleks kunagi kohanud Tannerit, et maailmas poleks enam ühtegi võlurit. Ta soovis, et ta ei oleks koletis, keda kõik väldivad ja keda karistatakse ülekohtuselt, lihtsalt niisama. Ta soovis, et teda ei oleks olemas või vähemalt ei oleks ta selles

olukorras, kust ta oli. Aga kõigele vaatamata ei suutnud ta siiski panna ennast soovima, et ta poleks kunagi kodunt lahkunud. Kui ta oleks sinna jäänud, siis oleks ta elu lõpuni oma argust kahetsenud. Uus ägedushoog läbis Lanat.

Ma ei suutnud seal elada. Oh ei! Kõik selleks, et tulla ja end siin ära uputada! Kui hale ... Ma olen ilmselt kõige tobedam inimene maailmas. Oeh! Ja rumal. Kuidas võib nii loll olla, et ma astun ühest jamast kohe järgmisesse? Aga aitab! Vähemalt on mul võimalus see ise lõpetada. Ma ei taha surnuks nälgida! Ma ei taha oma jõuetuses metsloomadele pureda jääda! Ei!

Ta jätkas veel kaua enda kirumist, mis oli muutunud sundmõteteks.

Kodutu. Mõttetu. Väärakas! Mitte keegi ei taha mind! Ma ise ka ei taha enam ... Nii on üldse kõigile kõige parem. Õige, jah, nii on parem! Mis lootust mul veel on? Kuhu mul minna on? Kõik on nii mõttetu! Mu elu on nii mõttetu! Mind ei ole kellelegi vaja!

Ta oli iseenda üle masendavalt kurb, sest nädalaid pärast seda, kui võlur oli teda neednud, oli ta tulutult üritanud leida kohta majateenija või kasvõi tallipoisina, kuid piisas sellest, kui heideti üks pilk tema näole ning igasugune lootus kustus. Lana ei oleks seda varem arvanud, et inimesed võivad olla nii ebausklikud ja kaastundetud, aga nüüd oli ta peavarjuta, rahata, toiduta, üksi ja ahastuses ning mõtles, et elamine ei tundu enam võimalikuna.

Tõpranahk ...!

Lana komistas ning kukkus põlvili, kohe tundis ta oma kleidi seelikuosa märguvat.

Isegi loodus tahab mind jalust maha tirida. Ma veel näitan kõigile! Ma koristan end ise ära, nangunii pole mind kellelegi vaja!

Ta tõsis taas, et teed jätkata, kui kuulis äkki kapjade müdinat. Ta heitis pilgu selja taha.

Ei ole võimalik!

Kaugusest sööstis tema suunas must hobune, kelle seljas oli vaieldamatult mingit sorti maagia esindaja. Mehe must nahkmantel lehvis tema selja taga.

Ükski tavaline inimene ei kannu sellist riietust. Mul on nendest kõrini! Kuulete?! Aitab juba!

Lanal polnud kuhugi varjuda, nii jäi ta lihtsalt seisuma, et vaadata, milline uus pahandus sellest tuleb, sest pahandused sõna otseses mõttes jälitasid teda. Vaist ütles talle, et hästi see ei lõppe, kuid samas oli tal enam-vähem ükskõik.

Vahet ei ole, ma tulingi siia surema!

Siis aga nägi ta, kuidas ratsaniku järel ilmus välja salk mehi, kes karjusid ja röökisid läbisegi. Nad olid agressiivsed ning jooksid uskumatult kiiresti – sama kiiresti nagu hobune.

Sa vana kala!

Lana võpatas, kui püssid kärgatasid. Need olid liiga kaugel, et teda tabada, aga sõnum oli selge. Hirm sööstis läbi ta keha, ürgne instinkt ennast vägivallega eest kaitsta sundis teda korraks oma teised mured kõrvale heitma.

Kas nad on temaga koos või ajavad teda taga?

Lana hakkas sammu kiirendades uuesti liikuma. Jalamehed, kes ilmselt jälitasid meest hobusel, olid teda märganud ja räuskasid nüüd tema suunas rõvedusi. Naine teadis, et kui ta sealt kohe ära ei põgene, siis tõstab kamp agressiivseid mehi tema enesehaletsuse piirid varsti määramatutesse kõrgustesse.

Ma olen vales kohas, väga valel ajal! Alati! Miks ma ALATI satun sellistesse kohtadesse?! Miks nad ei võinud oodata, umbes tund aega või nii, ma oleks selle ajaga suutnud endaga juba ühele poole saada!

Ta hakkas jooksma, ehkki tal ei olnud vähimatki võimalust põgeneda. Tagaajajatel olid selgelt liikumiskiirust võimendavad saapad, kuid Lana ei suutnud lihtsalt paigal seista. Mida valjemalt ta kuulis lähenevaid kapju, seda kiiremini üritas ta oma jalgu tagant sundida. Ta pulss tõusis nii, et kuulis seda kõrvus trummeldavat. Lana komistas ja kukkus jälle.

Kurivaim! Mitte nüüd!

Ta vaatas korraks selja taha ning märkas, et jalamehed olid maha jäänud. Ta nägi vaeva, et taas jalule saada.

Lana peas vasardas vaid üks fraas.

Ei! Ei! Palun, ei!

Hobust oli kuulda juba otse selja tagant ja naine ei suutnud taluda, et oht tuli just sellest küljest, kuhu ta ei näinud. Ta pööras ringi, astus paar sammu tagasi ning jäi siis seisma. Mees tegi hobusega tema ümber kaks tiiru, naist igast küljest takseerides ning justkui tema üle kohut mõistes.

Lana kiljatas, kui hobune tema kõrva ääres võikalt hirnus. Ta vaatas oma pisaratest uduste silmadega üles ratsaniku poole. See oli nooremapoolne mees, õudustäratavalt süsimustade silmadega, mis naise täielikult halvastas. Mehe pilk oli kaalutlev. Lana teadis, mida ta seal nägi – tema needusest vaevatud nägu polnud just ilus vaatepilt: terve näonahk oli kaetud roheliste kobrutavate laikudega, nagu oleks see hallitus või mõni kohutav haigus.

Naine oleks tahtnud joosta, kuid keha keeldus liikumast. Nooled ja püssikuulid lendasid läbi õhu ja üks neist läks naisest väga napilt mööda. Järgmisel hetkel pomises hobuse seljas istunud mees midagi – ta huuled liikusid, aga Lana ei kuulnud häält. Seepeale lahvatas nende ning tagaajajate vahele kilbina sein, mis oli hallides toonides ning poolenisti läbipaistev. See moodustus kristalsetest laikudest, mis meenutasid jäälilli klaasil, ning oli ebakorrapärase kujuga, kasvades ja tihenedes kiiresti. Vähemasti see toimis, hoides tagaajajate püssikuulid ja vibunooled mõnda aega kinni.

Seejärel ratsanik kummardus ja haaras hoo pealt Lana õlavartest ning tõmbas ta kaasa. Kõik see juhtus väga kiiresti, kuid näis võtvat igaviku.

Enne kui Lana millestki aru sai, oli ta hobuse selga kõhuli visatud – pea ühel ja jalad teisel pool. Ratsanik hoidis ühe käega tema vöökohast kinni, mis ühest küljest hoidis naist küll tasakaalus, kuid teisest küljest takistas tal põgeneda. Lana oli sellises olukorras väga abitu. Kui ta oleks üritanud end püsti tõsta, oleks ta maha kukkunud ja hobusekapjade alla jäänud. Hobune galoppis aga täiskiirusel edasi.

Mida ta minuga teeb? Oi kurivaim! Minuga! Alati peab kõik see saast juhtuma minuga! Miks ma ei võinud sinna sohu jõuda? Kas ma pole nii paljugi väärt, et surra?!

Jalamehed, kes enne olid üsna kaugel, jõudsid nüüd väga lähedale. Kaitsev kilp oli kadunud. Nad röökisid ja karjusid vandesõnu ning esitasid ilma igasuguse valehäbita oma nõudmisi.

„Pane plika maha!” möirgas üks.

„Hei! Teeme vaherahu, anna tüdruk meile ja me jätame su rahule!” karjus teine.

Oda moodi ese lendas hobusest paari meetri kaugusele maha, see sisises ning paiskas välja punaseid peenikesi kiiri, mis hobuse jalgu ründasid. Õnneks suutis ratsanik ka need kahjutuks teha.

„Hei, kuuled või?! Pane tüdruk maha!”

Mehed karjusid ja huilgasid veel hulga inetuid sõnu, osa neist keeles, mida Lana ei mõistnud.

„Me saame teid veel kätte!” kostis vihaselt, kuid juba pisut kaugemalt.

Lana soovis ainult, et ratsanik neid kuulda ei võtaks. Ta nuttis ja palvetas oma peas.

Palun ära peatu! Kui sa mind juba kaasa võtsid, siis ära enam peatu!

Hobune ei aeglustanudki sammu, vaid tormas edasi ning vihased mehed jäid järjest kaugemale. Siis tabasid Lanat aga uued hirmud.

Kas ta viskab mu kusagil lihtsalt maha ja jätab mind üksi? Või ta ei tahtnud mind teistega jagada?

Tõtt-öelda hirmutasid mõlemad väljavaated Lanat ühepalju. Polnud tal ju kusagil asu, teda põlati ära ja kiusati igal pool, lihtsalt seetõttu, et ta needust kandis.

Veel hullem – ta teeb mõlemat. Ta teeb minuga, mis tahab ja jätab siis saatuse hoolde.

Enne Torrenisse tulemist ei tajunud Lana, et maagiarahva ning teiste – tavaliste inimeste nagu ta ise – vahel oli niivõrd suur vihkamine. See oli lausa irooniline, sest Lana oli ise musta maagia ohver, aga just selle seotuse tõttu sai ta sama kohtlemise osaks nagu nõiad ja võlurid.

Lana pea huugas hirmsatest võimalustest, mis teda ees võivad oodata. Ta ketras oma peas erinevaid stsenaariumeid, üks hullem kui teine. Paanikas ja kabuhirmus, ei leidnud ta ühtegi lootuskiirt, mis teda nüüd päästaks, sest õnn kaldus teda järjest enam vältivat. Samal ajal hakkas tal halb, sest pea alaspidi üles-alla rappumine ajas iiveldama. Tema silme eest jooksis läbi maa hobuse kapjade all. Sulalumi, pori ja vesi pritsisid talle näkku. Ta oli juba enne väsinud olnud ja terve päeva ilma suutäieta veetnud ning peagi oli ta omadega nii läbi, et soovis vaid oma piinade lõppu. Ta arvas, et suremine ei saa olla hullem kui see.

Kui ma teda väga palun, äkki ta tapaks mu.

Läks hämaramaks ja Lana märkas, et nad olid kusagil metsas. Naine kaotas kohati teadvuse, kuid tundis siiski kuidas hobune tema all kõndis. Kõikjal oli lumesopp ja õhk oli muutunud tunduvalt külmemaks. Lanat läbisid pidevalt külmavärinad.

Lõpuks hobune peatus ning naine tiriti maha. Järgmisel hetkel oli ta kellegi kätel ja teda kanti kuhugi eemale. Lana nägi enda silme ees mehe kaelaehet, mis sammude taktis kiikus. See koosnes kihvadest ja kontidest, mis olid lükitud nahkpaela otsa ja sõlmedega üksteisest eraldatud.

Trofeekee?

Lana oli minetanud võime midagi tunda, ta ei kartnud enam, paanika oli kadunud. Ta ei kavatsenud vastu sõdida, kui mees teda ründaks.

Milleks kõike veel raskemaks teha? Milleks veel rohkem kannatada?

Ta vihkas ennast juba ette selle pärast, et ta alla annab.

„Panen su kohe pikali,” ütles mehe tume hääl.

Lana noogutas ja suikus teadvusetusesse.

„Kes see on?” kuulis Lana äkki nõudlikku ja heledat häält, mis kuulus vaieldamatult naisterahvale. Lana ei teadnud, kui kaua ta vahepeal kadunud oli olnud, aga ei suutnud leida endas jõudu, et silmigi avada. Vastust ei tulnud.

„Miks sa ta siia tõid?” küsis naine solvunud ja samas üleoleva häälega.

„Kuhu ma ta siis viima oleks pidanud? Näed ju ise,” vastas ratsanik.

Lanal oli ühtäkki väga mugav ja soe, vaevu meelemärkusel olles kuulis ta vestlust, kuigi talle tundus, nagu see oleks tulnud kusagilt kaugelt. Ühest küljest tahtis naine seda kõike välja lülitada, aga siiski veenduda, et ta pole enam otseses ohus, seega ta pingutas, et sõnadest aru saada.

„Mis sa temaga teha mõtled?” uuris naishääl tuntava põlastusnoodiga mõne aja pärast uuesti. Lana ei pidanud tema nägu nägemagi, teadmaks, millise pilguga teda vaadati.

„Ma ei tea,” kostis mees väsinud ohkega.

„Ma ei taha teda siia! Sa ei tohi teda siia jätta!” hüüdis naine. See oli rohkem käsk kui arvamus.

„See on minu maja,” vastas mees rahulikult.

„Ei noh, tore! Aga sa vaata teda,” jonnis solvunud naine edasi.

„See on needus.”

Ta teab. Muidugi. Ta peab olema võlur, ma teadsin seda!

„Mitte et ma kahtleksin sinu suuremeelses kaastundevõimes, Rownov,” jätkas naine sarkastilise tooniga, „aga kas ta pole siin meile komplikatsiooniks?”

Rownov Tristes?!

Lana oleks peaaegu ise halisema hakanud.

Ei noh, mu elu on ikka täiuslik. Mis saab veel rohkem valesti minna?

Lana ohkas. Ta kuulis teisi veel rääkimas, aga ei suutnud sõnadest enam aru saada. Siis oli veidi aega vaikus, kuni meeshääl selle katkestas.

„Eks homme paistab. Ma pean hobuse ära viima.”

„Kus siis mina magan?” kriiskas naine.

„Elutoas on diivan. Oma suuremeelsest kaastundest annan ma lahkesti loa seda kasutada,” kostis tige vastus.

„Mhh!” puhkis vihane naine ja seejärel oli kuulda lahkuvaid samme.

Järgmisel hommikul ärkas Lana üsna väljapuhanult, aga kangena. Ta kohmetus, kui vaatas enda ümber peenemustrilise tapeediga väikest tuba, kus ta eales varem polnud viibinud. Naine oli maganud üheinimesevoodis, millel olid rauast sepistatud otsad. See meeldis talle väga, ainult kõik muu seal juures oli paras segadus. Vastasseinas seisis suur puidust kummut, mis vaevu välja paistis, sest selle peale oli kuhjatud hunnik riideid ja muid asju. Kaks tooli kummuti kõrval olid samuti asjadega üle koormatud. Toa kõige märgatavam tunnus oli kohutav lohakus.

Kes küll sellises seapesas elada suudab?

Lana ise võis vahel olla üsna kaootiline, aga siin oli lausa räpane, riided olid kõik mustad ja porised ning suvaliselt üksteise otsa visatud.

Tasapisi hakkasid Lanale meenuma eelmise päeva sündmused. Väljavaade, et saatus teda taas nõõgib ning sunnib ta vastamisi ühe ohtlikema võluriga, tekitas tuska.

Kas see on Rownov Tristes'i kodu? Ma oleks oodanud midagi teistsugust.

Läbi väikese madala akna, mille ees rippus tolmune ja koltunud pitskardin, paistis tuppa natuke valgust. Lana üritas arvata, mis kell võiks olla, aga peale selle, et päike oli madalal pilvede taga, ei saanud ta oluliselt targemaks. Ta uuris toas olevaid asju ja leidis, et need kõik kuulusid naisterahvale. Seal olid ehted, kleidid, sukad, kosmeetika, juuksenõelad ja muu säärane, kuid need kõik olid kehvasti hoitud ja aetsesid korrapäratult mööda tuba laiali.

Need on hinnalised. Või vähemalt olid, kui need osteti.

Oleks see Lana teha olnud, siis pooled toas olevatest asjadest oleksid leidnud tee prügikasti.

Veidi aega istunud ja oodanud, ei kuulnud naine ainsatki heli, ta võis seal täiesti ükski olla. Tundus targem ise teisi otsima minna, aga Rownov Tristes'e nimi pani Lana kõhedust tundma. Mees polnud mingi tavaline võlur

ja kindlasti mitte selline, kellega tüli norida. Aga seda tuba oli ta juba piisavalt kaua silmitsenud. Lana kuulas uuesti väga pingsalt, et tajuda ükskõik millist elumärki teisel pool seinu.

See oleks ka tobe. Ma istun siin ega julge mahajäetud majas ringi vaadata.

Toauksest välja astudes sattus Lana väiksesse koridori, kus oli kolm täiesti identset ust. Paremat kätt oli halvas seisukorras vannituba, kus kohati oli seintel hallituse- ja tolmukord, nurkades ämblikuvõrgud ja kõikvõimalikel pindadel lebasid surnud putukate jäänused. Ometi oli seal keegi alles hiljuti midagi väga porist pesnud, aga mitte enda järelt koristanud.

Otse ees olev uks viis tualetti. Üks pilk sellele ja Lanal hakkas paha, ta sulges kiiresti ukse. Tema meelest oli ebanormaalne, et keegi oli nõus sellistes tingimustes elama, ilma et üritaks natukenegi korda luua.

Vasakpoolne uks viis suurde ja avarasse, kuid madala laega ruumi. Tuba oli üsna hämar, sest aknad olid pisikesed. Sealte kohe paremat kätt asus nii köök, söögituba kui ka eluruum üheskoos. Kööginurgas avaldasid muljet kaks pliiti, neist üks puuküttega ja teine elektriline ning isegi külmkapp oli olemas. Kodumaal polnuks selles midagi erilist, küll aga oli see imekspandav Torrenis ja eriti seetõttu, et maja näis olevat pikka aega kasutuseta seisnud.

Teisele poole jäi nurktrapp, mis viis ülemisele korrusele. Otse Lana ees vastasseinas kõrgus mahukas lahtine kamin, mille ees oli kaks tugitooli. Kaminast vasakule poole nurka jäid pikad raamaturiulid ja diivan, paremale aga piklik puidust valge laud ning sama värvi toolid. Söögi- ja kööginurga vahel oli välisuks.

Ka siin valitses sama mahajäetus nagu enne nähtud ruumides, tolmukord kattis iga pinda ja põrandal vedeles ohtralt prahti. Laed ja aknad olid võidunud ja ämblikuvõrkudest kirjud. Ruum oli kõle ja külm.

Tundub, et siin pole keegi pikalt elanud.

See ei olnud kindlasti kellegi püsiv elupaik, tundus, et ka eelmise päevaasukad olid siin olnud vaid lühikest aega.

Võib-olla nad jätsid maja juba maha. Vaevalt saakski riigi kõige tagaotsitavam inimene endale püsivat elupaika lubada.

See järeldus tegi Lana üsna rõõmsaks, tal polnud mingit tahtmist majaelanikega kokku puutuda. Ta kõndis välisuksele ning piilus õue. Seal oli pisike varikatusega eeskoda, mis avanes aeda. Eelmistel aastatel niitmata jäänud koltunud rohi lookles piki maad kui tardunud kollakas jõgi, siit-sealt lumevaaludega kaunistatud. Siin polnud keegi nii ammu käinud, et maja ette ei viinud isegi ühtki käimisrada.

Paarkümmend meetrit eemal paistis metsistunud sirelihekk. Tõenäoliselt võis siin kunagi olla aiamaa, aga võib-olla ka mitte. Lana kõndis veidi ringi, et elamut väljastpoolt vaadata. Maja asus metsas, mis kõrgus igas suunas ümber maja paarisaja meetri kaugusel hoonest. Veel nägi Lana ühte abihoonet ja selle taga tiiki, kui see just hiigelsuur porilomp polnud.

Maja oli armas vaatamata hooletusele, mis iga nurga peal lausa näkku karjus. Alumine korrus oli avar ja ülemine tundus olema vaid ärklikorrus, mis oli paksu rookatus all.

Kui seinad uuesti valgeks lubjata ja aknaraame värviga värskendada, võiks see olla peaaegu nagu minu unistuste maja.

Täpselt sellist maja oleks Lana endale tahtnud – kivist, valgete seinte ja paksu rookatusena maamajakest, ainult et see pidanuks olema korras ning kindlasti tahtis ta selle juurde lopsakat lilleaeda ja rippkiike. Märkamatu unustas Lana end unistama, talle hakkas üha enam meeldima mõte asustada see hüljatud koht ise. Eelmisel päeval

kohatud elanikud näisid olevat kadunud ja üldse viitas kõik sellele, et seal polnud enam ammu ühtki hingelist. Lana vaimustus sellest ideest ja koostas oma peas juba nimekirjagi, mida majas esmajoones tegema tuleks hakata.

Piiludes sisse abihoone ukse vahelt, kus ühes otsas asus puukuur ning teises olid tööriistad ja suur hulk tundmatut pahna, võis ta rõõmustada, sest alustuseks oli tal olemas küllaltki palju.

Lana tegi elamule ringi peale ja siis kõndis ka ümber sireliheki, mis tõi esile koha suurima puuduse. Ta mõistis, et ta ei olnud ainult ümbritsetud paksu metsaga, vaid maja juurde ei toonud ka mitte ühtki teed. Öine vihm oli hobusejäljed peaaegu kustutanud, ehkki hoovis oli veel aru saada, et seal oli keegi ringi tammunud. Kust ta tuli või kuhu läks, seda koltunud hein ei reetnud. Kuulda polnud midagi ja Lana ei näinud isegi mägesid, ainult metsa. Paik oli muust maailmast täiesti eraldatud, see tõdemus tegi naise ärevaks.

Jah, rahu, küll kuidagi saab, ma mõtlen midagi välja. Elekter on majas olemas, siit ...

Aga ühtki elektriliini polnud näha.

Maaalune kaabel, pagan.

Maagilised olendid kippusid õhuline segama, seepärast olid Torrenis kaablid tihti maa all. See oli aga kallis ning seda enam oli Lana üllatunud. Asukoharaskused kõrvale lükates oli kõik muu ideaalne, sest kuiv ja kindel varjualune parandas igas mõttes tema olukorda.

Oma plaanidest haaratud, ehmus ta hirmsasti, kui leidis toa mitte nii tühjana, kui see temast jäänud oli. Eilne ratsanik seisis trepjalamil ning silmitses kängestunud Lanat. Esimest korda sai naine ettekujutuse, milline mees tegelikult on. Vastandina kõhetule Tannerile oli see mees päevitunud nahaga, pikka kasvu, lihaselise kehaehitusega, vanuselt võib-olla varastes kolmekümnendates. Vanusega võis maagide puhul muidugi palju eksida. Seljas oli tal seesama must nahkmantel ja kaelas trofeeke, mida Lana eelmisel päeval märganud oli. Mehe napilt õlgadeni ulatuvad kergelt lainelised juuksed olid silmade ja tihedate kulmudega ühes toonis – täiesti süsimustad. Lana pani tähele tumedaid sõõre tema silmade all ning üldist väsimust näol.

„Oled ka end lõpuks püsti ajanud,” haigutas mees ja kõhatas kurgu puhtaks.

Lana võinuks sama hästi ka kivi olla, sest ükski lihas temas ei liikunud.

Kas ma peaks nüüd põgenema?

Ta kaalus seda võimalust, aga sealt polnud ju kuhugi minna ning füüsiliselt ei olnuks ta võimeline mehe eest ära jooksuma.

„Istu,” viipas mees käega laua suunas. „Söö midagi,” ütles ta naisele, ise köögi poole suundudes.

Lana kuuletus ja tundis pettumust, et oli ennast jõudnud uskuma panna, nagu olekski koht maha jäetud. Kapiuksed kolisesid lahti ja kinni ning mehe sammud lähenesid lauale. Palja käega lükkas ta suurema sodi ühte lauaotsa ning pani Lana ette pooliku leivapätsi, noa, vorsti ja juustu.

„Teed või kohvi?” küsis mees ilma naise poole vaatamata ning läks tagasi kööki.

„Kohvi palun,” vastas Lana vaikselt ning pööras end veidi, et jälgida mehe toimetamist. Viimane lasi kraanist kannu vett täis ning lülitas selle siis sisse, et vesi keema ajada. Kuigi Lana oli pahane, et asjade käik taas tema kahjuks pöördus, ei suutnud ta ikkagi mõista, kuidas kohas, mis oli muus mõttes aastaid kasutuseta, olid olemas sellised luksused.

Kes selle eest üldse maksab? Seda juba võluväe arvele panna ei saa. Mõelda, kui ma oleks selle kõik ainult endale saanud.

Torren oli küllalt väike ja veider saarekuningriik, kus oli kõige rohkem võlujõuga olendeid, taimi ning loomulikult ka võlureid ja nõidu terves ilmas. Mujal olid sellised nähtused küllaltki erandlikud. Riigi võlu seisneski

teatud mõttes selles, et aeg seisis siin justkui paigal. Maagia võimaldas vältida uuendusi ning seda viimast vihkasid torrenlased kõige rohkem, seetõttu jäi ka Torreni areng teistest riikidest paljuski maha.

Lanal võttis kohanemine alguses aega, sest mõned asjad, mis olid kodumaal iseenesestmõistetavad, olid siin kas täiesti puudu või siis vähelevinud. Torreni elanikud tõid alati ettekäändeks mingid maagiajõuväljad ja mägedest tuleneva füüsilise takistuse, aga naine oli enam kui kindel, et peamiseks tõkkeks oli suhtumine: kui midagi oli kogu aeg kindlal viisil või kindlate vahenditega tehtud, siis järelikult tuli seda ka edaspidi nii teha. Nagu ka mujal, oli modernseid asju vaid üksikutel ja enamasti rikkamatel, aga kontrast oli siin ehmatav. Seega võis siin koos eksisteerida väga vanu ja väga uusi tehnikalahendusi.

Mees valas keeva vee kohvipulbrile ja tuli tassidega lauda. Ta asetask ühe neist Lana ette ja võttis ise istet tema vastas. Naine tundis end tobedalt, sest ei suutnud pilku mehelt ära pöörata. Eelmisel päeval ja hetk tagasigi ei olnud ta täheldanud, kui nägus mees oli, isegi vaatamata sellele, et habe oli tal paar päeva ajamata. Sirged ja jõulised jooned moodustasid karismaatilise näoplaani. See pani Lana võlurit isegi veel rohkem kartma, samal ajal kui arvamus endast kui kõige inetumast olevusest maamunal süvenes.

„Suhkur on otsas. Pead ilma leppima,” mainis mees. „Söö! See pole mürgitatud,” liskas ta ja naeratas.

Lana punastas, kui taipas, et oli meest tardunult jõllitama jäänud, ja üritas kiiresti toiduga tegeleda.

See ei ole reaalne, see ei saa olla päris! Loomulikult pole see päris, tobu. Ta on ju võlur, see kõik on illusioon. Temal, erinevalt sinust, on võime oma välimust parandada.

See mõte pakkus Lanale veidi kergendust. Süda puperdas rinnus ning ta ei suutnud uskuda, et oli just suu ammuli meest vahtima jäänud. Muidugi oli see ka üle väga pika aja esimene kord, kui ta üldse kellegagi rääkis. Inimesed üldiselt vältisid ta pilku ega tahtnud talle lähedale tulla, nagu oleks needus mingi nakkushaigus.

Sel ajal, kui Lana endale leiba lõikas ning selle peale vorsti ja juustu pani, arutas ta isekeskis, kas tal jätkub julgust uurida oma praeguse asukoha kohta.

„Sa ... sa oled Rown ...” alustas Lana ning tundis, et ta kurk oli korraka täiesti kuiv. „Tristes? See võlur?” küsis ta kokutades, kaheldes nüüd ka ise oma vaimses tervises.

„Olen Rown. Tristes. See võlur,” vastas mees ükskõikselt noogutades.

Naine oli millegipärast üpris veendunud, et mees kavatses oma identiteeti varjata, arvestades, et tegemist oli riigi ühe kurikuulsaima tagaotsitavaga. Paistis aga, et see ei häiri teda sugugi, et Lana seda teadis. Hoopis naise poolkogemata öeldud nimelühendus paistis teda rohkem häirivat, kuid siiski ta ei parandanud Lanat. Kui naine mõtles võimalikele põhjustele, miks mees nii enesekindel ja kõigutamatu oli, läks tal seest õõnsaks.

„Ja sina oled?” küsis mees naise mõttelõnga katkestades.

„Eem... Lana.”

Kas see oli kõige targem? Ma oleks pidanud valetama. Ja ma oleks pidanud sellele varem mõtlema.

Rown vaatas teda uurivalt, mehe mustad silmad olid tontlikud ning Lanal hakkas kõhe. Ta tundis, kuidas ihukarvad püsti tõusevad ja tal külm hakkab. Naine oli ühtaegu nii lummatud kui ka nahast välja pugemas, et sealt minema saada.

„Hmm. Niisiis, Eem Lana, mida sa seal soos tegid?” päris mees.

Lanal oli ebamugav, sest sellele küsimusele ei tahtnud ta ausalt vastata.

„Lihtsalt Lana. Ma ... jalutasin.”

„Jalutasid? Vat kui huvitav, sina lihtsalt jalutasid Riuka soos,” kordas Rown tõsiselt ja vaatas Lanat, nagu see olekski poolearuline, ning pahvatas siis naerma. Naine ei saanud tema reaktsioonist aru. Mees pööras oma pilgu korraks ukse suunas ja siis tagasi Lanale.

„Oota, kohe saab nalja,” irvitas mees.

Lana muutus ärevaks, tal polnud aimugi, mida võlur sellega silmas pidas.

Nalja? Minu kulul? Ma ei saa tema huumorist aru.

Välisuks avanes ja heledapäine neiu astus tuppa. Ta oli väga noor, võib-olla isegi teismeline. Esmapilgul oli ta väga atraktiivne, tema heleblondid juuksed olid lõdvalt üles sätitud, jume kahvatu, kuid siiski mitte haiglane. See sobis talle, aga tema kenad silmad olid tigidad. Mis aga sellisesse olustikku ei sobinud, oli neiu toretsev heleroosa kleit, mis tundus sellise tarekese jaoks liiga peen. Kleit oli taljet rõhutav, puhvis varrukate, pitside ja pärltikandiga, aga alumine osa oli porine ja kortsus. Kindlasti polnud Lanagi kleit kõige puhtam, aga tema oma pealt ei paistnud see nii hirmsasti silma. Lana tundis järjekordset torget oma välimuse pihta, tal oli tahtmine endale kott pähe tõmmata.

Loomulikult! Sellest ju ometi ei piisa, et minu nägu on needusega ära rikutud, siin peavad nemad siin lausa iludusvõistlust!

Kärva-maha-pilk, mis oli kingitud eeskätt Lanale, oli naisele tuttav. Viisakusi vahetada oli selgelt üleliigne, Lana tundis, et ta ei ole teretunud. Neiu kõndis laua juurde nende kahe vahele ja pöördus Rowni poole.

„Miks SEE ikka veel siin on?” kriiskas ta nõudlikult ja ootas vastust, käed puusas. Rown jõi oma kohvi edasi, nagu poleks midagi kuulnud, ning tema silmad jälgisid hoopis Lanat.

„Ma küsisin midagi!” kiljatas raevunud naine. Mehe käed tõmbusid rusikasse ja oli näha, et ta vihastas, aga ohkas siis hoopis sügavalt ja väsinult.

„Sest ta just alles ärkas. Äkki oled nii kena ja ühined nüüd meiega?” pakkus ta sunnitud lahkusega.

Blond neiu, kelle põsed õhetasid ja kellest õhkus vaenulikkust, istus vastumeelselt, kuid ikkagi nõtkes graatsiaga toolile. Ta sai väga hästi aru, et ta ei olnud kusagil oodatud, kuid see oli väga haavav, et inimesed kohtlesid teda kui katkuhaiget.

Selline tunne, nagu ma oleksin ise palunud ennast ära needa!

Rown ohkas veel kord ja jõllitas teda. „Mis me sinuga nüüd teeme, Lana?”

„Ma ei tea,” vastas naine tasa. Sel hetkel ei teadnud ta enam isegi, mida ta oleks soovinud.

„Lana?” küsis heledapäine naine, nina püsti. „Kummaline nimi. Sa ei ole siitkandist pärit,” nähvas ta teravalt.

Lisaks kõigele on ta ka võõramaalaste vastu.

„Ei.”

„Mida sa siit otsid?” päris naine üha kasvava jämedusega ja näis olevat veendunud, et tema on majas kõige tähtsam.

Kes ta enda meelest õige on?!

„Midagi. Ma ei jalutanud siia just omal jalal,” ärritus Lana ning ajas end ka sirgemaks.

„Sul on vaba voli siit omal jalal lahkuda,” teatas teine vihaselt.

„Rõõm kuulda,” vastas Lana küüniliselt, ka tema hääl tõusis pisut.

Blond naine pungitas silmi, nagu oleks Lana talle erilise solvangu visanud. „Sa, mats, vaata ette! Võiksid kohe astuma hakata!”

No aitab!

Sel hetkel sai Lana mõõt täis – asi ei olnud ainult selles ebaviisakas neius, vaid viimaste nädalate kõikides episoodides kokku. Ta eiras tunnet, et kõik võib talle halvasti lõppeda ning käratas: „Kui ma nüüd millestki valesti olen aru saanud, siis paranda mind, aga kes sa üldse oled, et siin turtsud? See siin on Rowni maja, eks ole? Nii et, mis õigusega sina siin kamandad? Pea suu! Kui ma pean minema, siis pole sina see, kes seda ütleb!”

Lana lauanaabrite reaktsioonid olid väga vastandlikud. Kui blond naine oli enne vihane olnud, siis nüüd ahmis ta õhku sellise paanilisusega, et Lana hakkas kartma, et oli tal mingi haigushoo vallandanud. Mees aga vappus naermisest nii, et suutis end vaevu istumas hoida. Ta üritas naeru väga ebaõnnestunult maha suruda ja käega varjata.

Lana sirutas naise suunas abivalmilt käe, aga blondiin kargas järsu liigutusega püsti ja kisas enneolematu raevuga: „Ära puutu mind! Sa vastik räpane olevus!” sülitas ta läbi hammaste, ise üle keha värisedes. Nende sõnadega kadus Lanas kaastunne ja solvunult tõusis ta samuti püsti.

„Räpane?! Ära mõtlegi mind solvama tulla! Ma pole elu sees näinud, et keegi suudaks elada sellises prügikastis! Käitunud nagu mingisugune hertsoginna, aga kas sa oma tuba ja asju oled vaadanud? Sina ise oled kasimata mats!”

Blondiin sai uue rabanduse, minnes näost juba üsna lillaks ja kaotades võime rääkida – ta suu küll avanes ja tema ilmet võis oletada umbkaudset sõnavara, aga kuuldavale ei tulnud midagi. Ta vaatas abiotsivalt mehe poole, kes kasutas juba kahte kätt, et end paigal hoida, siis vihastas naine omakorda selle peale ning lõpuks tormas oma tuppa, sinna kus Lana oli maganud.

Lana jäi veel veidikeseks ajaks lahkujale järele vaatama ning siis pööras end tagasi mehe poole. Ta ei teadnud, kuidas oma käitumist selgitada. Kerge alandlikkusega vajus ta oma toolile tagasi. Rown aga naeris ikka veel nii tugevasti, et tema silmad olid märjad. Mehe ennustus nalja saada oli täitunud ilmselt üle ootuste. Lanal oli aga üha enam piinlik oma vihapurske pärast. Need inimesed olid talle täiesti võõrad ja ta mõistis hästi, et nendest sõltus tema edasine saatus, aga ikka ei olnud ta suutnud end vaos hoida.

Kas see ongi tema meelest huumor?

Kui mees veidi rahulikumalt hingata sai, pöördus ta Lana poole ja rääkis sosinal: „Ma tänan sind. Sa oled nii võrratu. Juba see üksi oli väärt, et sind päästa.” Ta itsitas veel veidi ja lisas: „Aga ära seda talle ütle, eks?”

Mees pilgutas Lanale silma, naine aga oli segadusest tardunud. Rown tõusis lauast, ise aeg-ajalt ikka veel naerda turtsudes, ja kõndis ülemisele korrusele, jättes Lana üksi.